

Дай ми Стојане свкманче,
 Чи имамз майкж маштиж,
 И майка ми ма убива!
 Стојанз ѝ ништо не каза,
 Нз ѝ свкманче подади.
 Втора Стојанз дѣмаше:
 Дай ми дрѣхы тѣ Стојане!
 Чи имамз до девать братѣ,
 И теке ѝ менѣ убивжть!
 Стојанз ѝ ништо не каза,
 Нз ѝ дрѣхы тѣ подади.
 Трѣтѣ зовѣхж Роданка,
 Тѣа си Стојанз дѣмаше:
 Дай ми Стојане дрѣхы тѣ,
 Чи съмь си една у майкж,
 За сынецз и за дѣштерѣж;
 Ты да не сѣкашь Стојане,
 Само-Дивж женж да водишь!
 Само-Дива домз не свѣира,
 Ни ти дѣца отгѣжда!
 Стојанз си тихо говори:
 Ась таквж-сь момж си търсѣж,
 Да вѣди една у майкж.
 Чи си ѣж у тѣхж заведи,
 Сз дрѣгы ѣж дрѣхы облѣчи,
 И сѣ за неѣж ѣжени.
 Тры години сѣ водили,
 Станѣла трѣдна неволна,
 Мжшкж е рожеж добыла.
 Понѣдж мѣ сѣ сторили
 И имѣ мѣ сѣ гѣдили,
 Та сѣ го Данчо нарѣкли.
 Катѣ годинж изпѣлили,
 Годинж мѣ сѣ напили.
 Ъли сѣ јоште пили сѣ,
 Кѣмецз Стојанз дѣмаше:
 Ъ да ми кѣме посѣвишь
 Сзсз твой тѣ гайдѣж мѣшницѣж,

Кѣмица да ми поиграј,
 Какз Само-Диви игражть!
 Стојанз сѣ мѣшницѣж засѣвири,
 А Роданка си зайгра,
 Какз то хора та игражть.
 Кѣмз си Роданки дѣмаше:
 Роданке мила кѣмице!
 Што ми кѣмичке не играйшь,
 Какз то Само-Диви игражть!
 Роданка кѣмѣ дѣмаше:
 Моли сѣ кѣме Стојанѣ,
 Нѣка ми дрѣхы тѣ изѣади,
 Дрѣхы тѣ само-дивишкы.
 И кѣмз мѣ сѣ е помолилз,
 А Стојанз сѣ е придѣмалз.
 Самз си сѣ Стојанз изѣага,
 Катѣ мѣ е рожеж добыла,
 Чи неште назадѣ помысли.
 Чи ѝ свкманче изѣади,
 Свкманче само-дивишко,
 Изѣади та ѝ подади.
 И Роданка сѣ завѣртѣ,
 Чи изз кѣмина изѣрѣкна,
 Чи на кѣштѣ е кацнѣла,
 Само-дивишкы си засѣвири
 И Стојанѣ си дѣмаше:
 Нѣ-ли ти рѣкохж Стојане,
 Само-Дива домз не домѣва!
 Плѣснѣла рѣцѣ писнѣла,
 И е высокѣ хѣрѣкнѣла,
 Та е далѣкѣ отишла,
 Ъ пѣсты горы зелены,
 До само-дивишкы сѣлишта
 На моминскы кладѣнцы.
 Тамз сѣ Роданка ѣкѣпа
 Моминство ѝ сѣ повѣрна,
 Чи у майкж си отидѣ!